Vierde Jaer. Nr 20. Zaterdag, 16 Mei 1857.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement voorat betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 16 MEI.

Een woordje voor de landbouwers.

Men hoort dagelyks zeggen dat de landbouw een beroep is hetwelk weinige winsten geeft. Dis is waer onder een zeker oogpunt. De landbouw geeft weinig winsten wanneer hy, zoo als het gemeenlyk gaet, met weinig kennis gedreven wordt. Maer wy gelooven dat er weinig beroepen zyn die zoo veel winsten kunnen opbrengen als de landbouw, wanneer hy gedaen wordt door persoonen die den landbouw verstaen, en die, zoo als men zegt, het *fyn van den métier* kennen.

Wy weten, en wy zeggen met voldoening, dat er in het algemeen op onze dorpen vele landbouwers gevonden worden die hunne zaek grondig kennen; doch wy zullen niemand lasteren met hier by te voegen dat er ongelukkig vele andere zyn wier kennissen zeer gebrekkig zyn. En hoe zou het anders kunnen wezen? De landbouwer leeft, door den aerd van zyn beroep, min of meer verwyderd van andere groote nyverheden; hy komt zelden buiten zyne gemeente, gaet zelden anders dan met zyns gelyken om, hy geniet een zeer gebrekkig onderwys, verlaet de school vroegtydig en heeft geenszins de gewoonte van door het lezen van wetenschappelyke boeken zynen geest met kennissen te verryken. Hy leert zyn beroep op zyns vaders erf, hy bekommert zich gewoonlyk zeer weinig met al hetgeen er elders omgaet en hy mistrouwt zich van alle nieuwe uitvindingen.

Het natuerlyk gevolg van dat alles is, dat hy met allerlei vooroordeelen behebt is; dat hy, by voorbeeld, zynen ploeg voor den besten houdt, al is hy ook uitermate gebrekkig, en dat hy zyne mestbereiding voor de beste aenziet, al laet hy ook het kostbaerste in de sloot loopen. De landbouwer, zeggen wy, bekreunt zich te weinig met den voortgang welken zyn beroep doet, hy spot te gaerne met de nieuwe ontdekkingen welke in onze eeuw verwezentlykt worden, en ziedaer eene der groote redens waerom de landbouw al de winsten niet geeft welke hy zou kunnen opbrengen.

Om slechts een voorbeeld te geven, zullen wy eens vragen hoe het komt dat er op onze dorpen noch zoo weinig machienen bestaen om de granen te dorschen? Het is nogtans zonneklaer bewezen dat zulk kostbaer machien winsten genoeg geeft om reeds het eerste jaer zyne onkosten te dekken. Ziet nu eens, landbouwers, hoe het gaet in andere nyverheden! Ziet eens hoe de fabrikanten en nyveraers der groote steden te werk gaen. Zoo haest een nieuw machien of mekaniek uitgevonden en goedgekeurd is, dan blyft er geen enkel fabrikant zonder dat machien, omdat degene die zich aen de oude stelsels nog zou willen houden, niet meer in staet zou zyn van tegen de anderen te concureeren. Wy weten zeer wel dat alle landbouwers de middelen niet bezitten om zich alle nieuwe machienen te bezorgen; maer wy houden staen dat er geen eene is die zyne wyze van landbouw niet op honderd andere manieren kan verbeteren.

Maer wy herhaelen het, de landbouwer heeft eenen afschrik van al wat nieuw is. Toen over eenige jaren de heer baron de Woelmont, wiens kloeke proefnemingen zoo veel bygedragen hebben tot den voortgang van de veldbebouwing, de nieuwe stelsels in onze streken invoerde, waren er zeker wel weinige landslieden die goed betrouwen hadden in den gelukkigen uitslag zyner poogingen. M. de Woelmont heeft zich niet bekreund met de oordeelen zyner geburen. Hy is voortgegaen met de nieuwe stelsels te bezigen en heden is er niemand die den goeden uitslag zyner werkingen kan betwisten.

Landbouwers, wy leven in eenen tyd van vooruitgang. Wie stil staet komt ten achteren. De landbouw is het schoonste, het edelste beroep dat er bestaet; en om goed uitgeoefend te worden, om alle winsten te geven welke het opbrengen kan, worden er meer ernstige kundigheden vereischt dan voor eenig ander bedryf. De landbouwer heeft dikwyls niet genoeg achting voor zyn beroep; hy beeldt zich in dat hy van niemand iets te leeren heeft, en dat is voorzeker het slechtste vooroordeel wat iemand kan hebben. Er is in de gansche wereld niemand die niets meer leeren kan. Er is geen werkman, geen nyveraer, geen meester, geen knecht, geen schryver, of hy kan dagelyks menige nuttige zaken leeren en voortgang doen in zyn beroep.

Dat de landbouwers zich eens ernstig toeleggen om den ouden slenter te verlaten; dat zy de nieuwe uitvindingen, voor zoo veel dezelve goed gevonden zyn, zonder aerzelen aennemen; dat zy zich niet bepalen met het pratyk van den landbouw achter den ploeg te leeren, maer dat zy daerenboven aen hunne zonen het wetenschappelyk onderwys der landbouw-scholen bezorgen, dan zal de landbouw tot dien hoogen trap van volmaektheid klimmen dien hy in Engeland bereikt heeft, dan zal hy, als het edelste der beroepen, naer behooren gewaerdeerd worden, dan ook zal hy aen den landbouwer winsten geven, die hy heden niet kan bereiken.

Gemeente-raed.

De gemeente-raed van Tongeren heeft zich verleden maendag in publieke zitting vergaderd. Hy heeft mededeeling gekregen van eenen brief van M. de gouverneur waerby deze ambtenaer aenkondigt dat het gouvernement, willende de onkosten der bewaerscholen verminderen, genoodzaekt zal zyn eenige subsidiën aen deze gestichten te onttrekken, zoodat het subsidie van 300 fr. welk de bewaerschool van Tongeren tot heden genoten heeft, wel zou kunnen afgeschaft worden.

Door een tweede brief, in dato 9 mei, meldt M. de Gouverneur aen den gemeente raed, dat er door koninglyk besluit van 29 april een subsidie van 12,000 fr. aen onze stad verleend is voor verbetering der gebouwen die tot de lagere scholen dienen.

Na kennis genomen te hebben van deze mededeelingen is de vergadering tot het dagorde overgegaen.

Vooreerst hield men zich bezig met eene deliberatie der administratie van het hospitael, waerdoor dit gesticht afstand doet van eenen tuin van 83 centiaren, mits eene jaerlyksche rent van 9 fr. voor vergrooting der school der armen meisjes.

Dit voorstel is aengenomen.

De propositie van een huis aftebreken om eenen regtstreekschen toegang tusschen de korvenstraet in het begynhof daer te stellen, is onbepaeld uitgesteld.

Daerna heeft de raed een gunstig advies gegeven over de aenneming van vyf giften en legaten ten voordeele der kerkfabryken van O. L. V. en St-Jan.

De vraeg van M. Loverix, hout koopman, strekkende om den afstand te bekomen van een parceel gemeentegrond is verworpen.

De gemeente raed magtigt M. Pils om eenen boom uit te kappen voor zyne wooning, op den stadswal.

De demissie van M. den abt Robeyns, directeur van het stads-pensionnaet is aengenomen.

De raed heeft ook besloten van de koemarkt op nieuw te doen paveyen. De uitgaef voor dit voorwerp is geschat op omtrent 4000 fr.

DE KOMPAGNONS DER GROENE TENT.

(Vervolg en einde.)

Het was op het einde van july 1453. De bastaerd van Blankstain en de zynen waren met eenen aenzienlyken buit van hunne strooptogten in het land van Audenaerde en in het Brugsche-Vrye, terug gekomen. Verscheidene kasteelen waren alsdan in de magt der baenstroopers: Laerne Schendelbeke, Nevele, Poucke, stonden onder het bevel van mannen die volkomen den Bastaerd verknocht waren.

De Groene Tent sloot het meeste deel harer gevangenen in het kasteel van Schendelbeke op, en daer zy hoopte een hoog rantsoen voor die gevangenen te bekomen, bewaekte zy die oude verblyfplaets met de meeste zorg.

Blankstain en dry honderd zyner dapperste aenhangers hadden Flobeek verlaten, waer alles vernield en geplunderd was geworden. Zy keerden in alleryl terug naer het slot welk hun, op zekere wyze, tot stapelplaets verstrekte, om vier gevangenen, die zy op hunnen togt genomen hadden, er heen te voeren.

Zy hadden al lang gegaen, het was een heete dag, en de zon was nog verre van den gezigteinder te verlaten. Afgemat door moeite trokken zy in een bosch welk nevens den weg lag, en bielden daer stil.

Terwyl Blankstain, Lieven Boone en Arnold Van der Speeken nederzaten, kwamen zy op de zonderlinge gedachte van hunne gevangenen te bezigtigen en te onderzoeken. Aenstonds bragt men die ongelukkigen voor de drie opperhoofden.

— Waerachtig! riep de Bastaerd uit, terwyl hy dezen aenduidde die hem scheen meest door vrees te beven, zie hier een myner oude kennissen... Hans Hanssens, den geldwisselaer der Nieuwbrug.

— Genade! myn goedertierendste heer, prevelde de woekeraer, poogende aen zyne mond de ootmoedigste geveinsdheid mogelyk te geven, ten einde het opperhoofd der bende te vermurwen. Spaer een armen ouden man.

— Hoe! gy tegen ons, zegde Blankstain, hert, voorhoofd en wenkbrouwen rimpelende tot teeken van verdenking.

— Maer neen, waerlyk, antwoordde de geldwisselaer, die zich gebogen hield en een zydelingschen blik wierp op den ondervrager; ik kwam terug van een uitstapje, als de mannen van uwe heerschap my de eer hebben gedaen van my aen te houden.

— Ontuchtige kerel, jood en verrader! hernam Blankstain met hevigheid, denkt gy dat ik de moeite vergeten heb welke ik onlangs vond om u gangbare muntstukken te doen geven zonder anderen pand dan myn woord?

— Myn heer, zoo gy wilt... nu dat ik u beter ken...

— Laet dien aenbod, die my niets weerd is, daer. Men heeft u hooren zeggen dat gy van Geeraerdsbergen kwaemt. Nu, de hertog van Bourgondie is in die stad; welken vertrouwelyken omgang hebt gy met dien meineedigen en boozen prins? Spreek!

— Geenen, geenen, in der waerheid!

En, dit zeggende, beefde de ellendeling gelyk een geel verdord blad aen den tak eens booms.

— Abraham kome u ter hulp! gy liegt; ik zie het aen die ongewoone bevingen. Gy hebt een slechte daed bedreven. Nu, dat men dien ouden smous betaste!

— Ei lieve! laet my! Oh! ik heb niets gedaen, ik zweer het op myn hoofd, stamelde Hans Hanssens.

— Leg de hand op zynen lynwaden kolder, zegde Blankstain tot zynen schildknaep; zie of die kleeding niet ergens een trouwloozen brief bevat.

Zoohaest de ouderling ontkleed was, vond men op hem eenen kwytbrief van duizend gouden ridders die hy den hertog van Bourgondie geleend had, op dat deze de talryke huerlingen welke hy voor zynen dienst geworven had, zou kunnen in zyn soldy houden.

— Ah! afschuwelyke verrader! riep op dit zigt de overste der Gezellen uit, gy waert benauwd om my op eenen kelk geld te leenen en zie daer, dat gy niet vreest uw hoofd op het spel te zetten. Waerachtig! dit is zottelyk te werk gaen. Want, beschouw daer dien knobbeligen eik met zyne talryke takken, wy gaen u aen dien te spartelen hangen.

— Genade! Medelyden! myn goede heer, zei de wisselaer door zynen neus, met eene uitgedoofde stem, en half dood; ik herken pligtig te zyn, en...

— Het is juist deze bekentenis die ik noodig had. Moedig aen, men eindige met Hans Hanssens, en laet ons op den stond afreizen... de avond valt.

Inderdaed, verscheidene uren had de uitrust der Gezellen van de Groene Tent geduerd, en de toebereidselen voor de doodstraf van den ongelukkigen Hanssens hadden hun veel tyd doen verlieszen, en hunne waekzame vyanden hadden uit die onvoorzigtigheid hun voordeel getrokken.

De geldleener werd op eene hoogte van tien voeten boven den grond opgehangen, vreeslyk gelaettrekkende, en schelle kreten uitbrakende. Eensklaps, op het oogenblik, op welk het ligchaem van Hans Hanssens in de eeuwigheid werd geslingerd, hoorde men geruchten, eerst onbepaeld, maer naderhand herkende men nauwkeuriger het getrappel der peerden die spoedig scheuen te naderen.

Blankstain luisterde met verwondering die met schrik gepaerd ging.

— Wy zyn verloren, riep hy uit, toen hy vol beradenheid het hoofd opregtte, de vyanden zyn daer. Doch, wy moeten ons leven duer doen betalen. Ziet daer de Bourgondiers, houdt u kloek, trekt uwe zweerden, verdedigt u dapperlyk.

Nauwelyks had hy die aenmoedigende woorden uitgesproken, of de krygsmannen, onder bevel van Jan de Croy,